

magányos őszállatok

*ahogy buszra vársz családdal, mert vége
a nyaralásnak, és a csomagok, vörösre égett
testek, arcok között, késve értett helyzetekre
gondolsz, a tenger sójára, elszabadult tekintetetekre,
meg arra a szerencsétlen óriásteknősré,
aminek páncéljába, turistavakításból gps-t
fúrtak, hogy felkutatható legyen bármikor,
kishajókkal a szigetek körül. és hogy életünk
itt csak nekünk volt, fényképezőkkel,
telefonokkal, esti lerészegedésekkel, ebben
a szerencsétlen, árva hétben, busznyai rab-
szolgának, meg a többinek, akik özönlenek
még utánunk, múltak el előlünk. de látod
a szállodai recepciós szemét, akár telente
a tesco beugrós, amúgy árufeltöltő mikulását,
hitehagyva, szeretethazugon. és jól tudod,
annyi csak a világ, amit még hiszékeny
tiéidbe tudsz varázsolni. majd nagy levegőt
veszel, hogy eltűnhess te is a tengerek kékes-
lilás fenekére, akár azok a magányos
teknőhátú őszállatok.*

frontális viszonyaim

*van az a nő, aki frontális karamboljainkban él
csak igazán, ezért közeledni sem tud más módon.
az nem izgatja, nem élteti, ha simán belém tolat.
pedig a tolatása jó. szeretem. gyúri a testem,
fel vagy bele a magáéba. nem kérdez semmit,
de egyszer csak, végtelenül, spontán, belé csattanok.
úgy intézi a közlekedési helyzeteket, hogy el ne
kerülhessük az ütközést. aztán persze rendre
átszálazzuk veszteségeinket, forgalmi helyzeteinket
tisztázzuk. rendőrt még egyszer sem hívtunk,*

*tanukat nem kutatunk fel az igazunkat bizonygatni.
eddig minden aktusunkat, tehetetlen testeink
összeütődését csöndes betétlapcserével oldottuk
meg. egyre nőnek a fenntartási költségek. mégis
biztosítjuk egymást a diszkréciókról – egyre többé
van nekem ez a nő –, a múlt héten, egy ítélagazásnál,
elszólásból ugyan, de drágámnak nevezett.*